

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Tomášem Švecem, Ph.D., ve věci

žalobce: **M. C.**, narozený dne X
bytem X
zastoupený JUDr. Anitou Pešulovou, advokátkou
sídlem Rumunská 1798/1, 120 00 Praha

proti
žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**
sídlem Na Poříčním právu 376/1, 128 00 Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 5. 2023, č. j. MPSV-2023/97633-911,
takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 3. 5. 2023, č. j. MPSV-2023/97633-911, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalobci se náhrada nákladů řízení nepřiznává.
- III. Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- IV. Ustanovené zástupkyni žalobce JUDr. Anitě Pešulové, advokátce se sídlem Rumunská 1798/1, 120 00 Praha, se přiznává odměna za zastupování žalobce a náhrada hotových výdajů ve výši 3 146 Kč, která bude vyplacena z účtu Městského soudu v Praze ve lhůtě do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou Městskému soudu v Praze domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž žalovaný zčásti změnil rozhodnutí Úřadu práce České republiky – krajské pobočky pro hlavní město Prahu (dále jen „**správní orgán prvního stupně**“) ze dne 8. 11. 2022, č. j. 63139/2022/AAN (dále jen „**prvostupňové rozhodnutí**“) tak, že ustanovení § 2, § 3, § 9, § 10, §21, § 23, § 24 a §44 zákona č. 111/2006 Sb., o

pomoci v hmotné nouzi, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**zákon o pomoci v hmotné nouzi**“) uvedená v preambuli před výrokem nahradil ustanovením § 44 odst. 1 a ustanovením § 3 odst. 4 zákona o pomoci v hmotné nouzi. Ve zbytku prvostupňové rozhodnutí potvrdil. Prvostupňovým rozhodnutím správní orgán prvního stupně rozhodl odejmout žalobci příspěvek na živobytí ode dne 1. 8. 2022.

II. Podstatný obsah žaloby

2. Žalobce ve své žalobě doručené zdejšímu soudu dne 29. 6. 2023 toliko sdělil, že nesouhlasí s napadeným rozhodnutím a navrhuje, aby byla věc znovu posouzena. Zároveň požádal o osvobození od soudních poplatků a ustanovení právního zástupce.
3. Následně žalobce doplnil podanou žalobu podáním ze dne 22. 8. 2024. V něm nejprve stručně shrnul obsah napadeného rozhodnutí a následně uvedl, že jej považuje za nezákonné z důvodu nepřezkoumatelnosti. Podotkl, že žalovaný změnil prvostupňové rozhodnutí, neboť správní orgán prvního stupně nesprávně považoval přeplatek z vyúčtování služeb za bezúplatný příjem. Nevysvětlil však, z jakého důvodu je tento přeplatek považován za příjem.
4. Následně žalobce namítl, že zcela chybí odůvodnění aplikace ustanovení § 3 odst. 4 zákona o pomoci v hmotné nouzi. Pouhý odkaz na skutečnosti, že je příjemcem starobního důchodu a v rozhodném období mu byl vyplacen přeplatek, podle něj nestačí. Uvedl, že zákonodárce poskytl správním orgánům pravomoc posuzovat rozhodné sociální a majetkové poměry. Diskreční pravomoc však má své limity a je třeba, aby byly úvahy z rozhodnutí zjištělné a přezkoumatelné. V daném případě přitom zcela chybí celkové zhodnocení jeho majetkové situace, která je správnímu orgánu prvního stupně známá z úřední činnosti. Taktéž žalobce poznamenal, že chybí posouzení toho, zda z důvodu vyplacení přeplatku, který vznikl pouze kvůli jeho skromného způsobu života, je možné konstatovat, že jeho celkové sociální a majetkové poměry jsou takové, že mu i po úhradě odůvodněných nákladů na bydlení zaručí dostatečné zajištění výživy a ostatních základních potřeb.
5. Závěrem tedy navrhl zdejšímu soudu, aby zrušil rozhodnutí správních orgánů a věc vrátil zpět k novému projednání.

III. Vyjádření žalovaného

6. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě ze dne 12. 9. 2024 předně stručně shrnul obsah prvostupňového rozhodnutí i napadeného rozhodnutí. Podotkl, že v odvolacím řízení odlišně hodnotil žalobcem přijatou částku z vyúčtování služeb, když ji nepovažoval za bezúplatný příjem. Zohlednil ji však při hodnocení celkových sociálních a majetkových poměrů ve smyslu ustanovení § 15 zákona o pomoci v hmotné nouzi. Na základě zohlednění přeplatku přitom dospěl k závěru, že celkové sociální a majetkové poměry žalobce jsou takové, že mu i po úhradě odůvodněných nákladů na bydlení mohou zaručit zajištění výživy a základních osobních potřeb. Žalobce proto nelze v rozhodném období červenec 2022 považovat za osobu v hmotné nouzi ve smyslu ustanovení § 3 odst. 4 zákona o pomoci v hmotné nouzi.
7. Jiné hodnocení přijatého přeplatku nemělo podle žalovaného vliv na výsledek řízení, pročež odejmutí dávky potvrdil jako věcně správné. Na základě uvedených skutečností tedy navrhl zdejšímu soudu, aby podanou žalobu zamítl.

IV. Obsah správního spisu

8. Ze správního spisu zjistil zdejší soud tyto pro řízení podstatné skutečnosti.
9. Správní orgán prvního stupně zahájil dne 19. 9. 2022 správní řízení ve věci odejmutí dávky příspěvek na živobytí, jejímž byl žalobce příjemcem, neboť žalobce při ověřování trvání nároku na předmětnou dávku doložil doklad o obdržení přelátku z vyúčtování služeb spojených s bydlením ve výši 8 418,- Kč v červenci 2022. Správní orgán prvního stupně příspěvek na živobytí následně prvostupňovým rozhodnutím od srpna 2022 odejmul, když dospěl k závěru, že příjem žalobce v rozhodném období převyšoval částku živobytí žalobce coby příjemce dávky.
10. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce ve své podstatě blanketní odvolání. O tomto podaném odvolání rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím tak, jak je uvedeno v bodě 1.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

11. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu dotčeném žalobou, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán podle ustanovení § 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Rozhodoval bez nařízení jednání, neboť žalovaný výslovně s takovým postupem souhlasil a žalobce k výzvě a poučení soudu podle ustanovení § 51 odst. 1 s. ř. s. nevyjádřil s takovým projednáním věci nesouhlas. Zdejší soud zároveň za této situace a s ohledem na obsah správního spisu nepovažoval nařízení jednání za nezbytné. Při přezkumu napadeného rozhodnutí vycházel zejména z následujících ustanovení právních předpisů.
12. Podle ustanovení § 2 odst. 2 zákona o pomoci v hmotné nouzi *se osoba nachází v hmotné nouzi, není-li dále stanoveno jinak, jestliže její příjem a příjem společně posuzovaných osob a) po odečtení přiměřených nákladů na bydlení (§ 9 odst. 2) nedosahuje částky živobytí (§ 24), nebo b) dosahuje sám nebo spolu s příspěvkem na živobytí podle § 4 odst. 1 písm. a) částek živobytí, ale nepostačuje k zabezpečení odůvodněných nákladů na bydlení (§ 34) a služeb s bydlením bezprostředně spojených (dále jen „odůvodněné náklady na bydlení“), přičemž si nemůže tento příjem zvýšit vzhledem ke svému věku, zdravotnímu stavu nebo z jiných vážných důvodů vlastním přičiněním a zabezpečení jejích základních životních podmínek je tak vážně ohroženo.*
13. Podle ustanovení § 3 odst. 4 zákona o pomoci v hmotné nouzi *může orgán pomoci v hmotné nouzi v odůvodněných případech určit, že osobou v hmotné nouzi není osoba, jejíž celkové sociální a majetkové poměry jsou takové, že jí mohou i po úhradě odůvodněných nákladů na bydlení zaručit dostatečné zajištění její výživy a ostatních základních osobních potřeb.*
14. Podle ustanovení § 44 odst. 1 zákona o pomoci v hmotné nouzi *změní-li se skutečnosti rozhodné pro nárok na dávku nebo její výplatu tak, že nárok na dávku nebo na její výplatu zanikne, dávka se odejme nebo její výplata zastaví od prvního dne kalendářního měsíce následujícího po kalendářním měsíci, ve kterém tato změna nastala.*
15. Podle ustanovení § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) *se v odůvodnění uvedou důvody výroku nebo výroků*

rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí. V případě, že podkladem rozhodnutí jsou písemnosti a záznamy, které jsou za podmínek v § 17 odst. 3 uchovávány odděleně mimo spis, v odůvodnění rozhodnutí se na tyto podklady odkáže takovým způsobem, aby nebyl zmařen účel jejich utajení; není-li to možné, uvedou se v odůvodnění rozhodnutí pouze v obecné rovině skutečnosti, které z těchto podkladů vyplývají.

16. Žalobce v podané žalobě namítal toliko nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, kterou spatřoval v zásadě ve dvou ohledech. Žalovaný podle něj nevysvětlil, proč považuje žalobcem obdržený přeplatek za příjem a neodůvodnil také aplikaci ustanovení § 3 odst. 4 zákona o pomoci v hmotné nouzi. Zdejší soud se tak zabýval tím, zda je napadené rozhodnutí přezkoumatelné.
17. Nepřezkoumatelností a obsahovými náležitostmi rozhodnutí se již opakovaně zabýval Nejvyšší správní soud ve své judikatuře. Rozhodnutí je nepřezkoumatelné, neuvede-li správní orgán konkrétní důvody, o které své rozhodnutí opírá (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2006, č. j. 2 As 37/2006-63). Kupř. v rozsudku ze dne 28. 2. 2017, č. j. 8 As 170/2016-86, Nejvyšší správní soud uvedl: „V obecné rovině lze k otázce nepřezkoumatelnosti správních rozhodnutí podotknout, že nevypořádá-li se správní orgán v rozhodnutí o oprávněném prostředku se všemi uplatněnými námitkami, způsobuje to nepřezkoumatelnost rozhodnutí spočívající v nedostatku jeho důvodů [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.]. Z ustálené judikatury správních soudů vyplývá, že z odůvodnění rozhodnutí musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestřené účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl a jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů. Rozhodnutí, jehož odůvodnění obsahuje pouze obecný odkaz na to, že napadené rozhodnutí bylo přezkoumáno a jeho důvody shledány správními, je nepřezkoumatelné, neboť důvody, o něž se výrok opírá, zcela chybějí (srov. např. rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 26. 2. 1993, čj. 6 A 48/1992-23, nebo rozsudky NSS ze dne 19. 12. 2008, čj. 8 Afs 66/2008-71, a ze dne 17. 1. 2013, čj. 1 Afs 92/2012-45).“
18. V projednávané věci lze odkázat i na rozsudek ze dne 13. 6. 2007, č. j. 5 Afs 115/2006-91, v němž Nejvyšší správní soud dovodil, že „[o]bsahem odůvodnění rozhodnutí je především rozbor a zhodnocení podkladů rozhodnutí, správní orgán musí uvést jakými úvahami se při jejich hodnocení řídil, dále jakými úvahami se řídil při výkladu právních předpisů a jejich jednotlivých ustanovení, jakož i to, proč byly aplikovány způsobem, který vedl k výslednému rozhodnutí.“ V rozsudku ze dne 30. 7. 2013, č. j. 4 As 76/2013-21, pak vyslovil, že „podle § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, musí správní orgán v odůvodnění uvést důvody výroku, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí. Smyslem a účelem odůvodnění je ozřejmit, proč správní orgán rozhodl, jak rozhodl, neboť jen tak lze ověřit, že důvody rozhodnutí jsou v souladu s právem a nejsou založeny na libovůli (srov. nález Ústavního soudu ze dne 6. 3. 1997, sp. zn. III. ÚS 271/96, č. 24/1997 Sb. ÚS).“ (Srov. též např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2021, č. j. 4 As 304/2020-31.)

19. Předně je nutné poznamenat, že případný není poukaz žalobce na to, že žalovaný nevysvětlil, z jakého důvodu považoval obdržení přeplatek za příjem. Z napadeného rozhodnutí totiž vyplývá, že jej jako příjem ve smyslu ustanovení § 9 zákona o pomoci v hmotné nouzi neposoudil, a to na rozdíl od správního orgánu prvního stupně. Žalovaný totiž dospěl v napadeném rozhodnutí k závěru, že žalobce není možné považovat za osobu v hmotné nouzi podle ustanovení § 3 odst. 4 zákona o pomoci v hmotné nouzi, protože nesplňuje podmínky nároku na příspěvek na živobytí.
20. V souvislosti s ustanovením § 3 odst. 4 zákona o pomoci v hmotné nouzi pak považuje zdejší soud za vhodné v obecné rovině předeslat, že příspěvek na živobytí „*představuje provedení ústavně zaručeného práva každého, kdo je v hmotné nouzi, na takovou pomoc, která je nezbytná pro zajištění základních životních podmínek.*“ (Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 11. 2012, č. j. 4 Ads 55/2012-44.) Tato dávka má subsidiární charakter a náleží jen těm, kdo se nachází v hmotné nouzi. Ustanovení § 3 odst. 4 zákona o pomoci v hmotné nouzi směřuje k ochraně systému dávek hmotné nouze před případy jeho zneužívání (viz bod 31 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 4. 2018, č. j. 10 Ads 344/2017-42). Slouží k vyloučení osob, jejichž příjmy sice nedosahují částky živobytí, avšak žijí v takových sociálních a majetkových poměrech, že je nelogické a nespravedlivé poskytovat jim příspěvek na živobytí. Co se rozumí celkovými sociálními a majetkovými poměry pak upravuje ustanovení § 15 zákona o pomoci v hmotné nouzi. (K tomu viz např. bod 21 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 4. 2018, č. j. 10 Ads 386/2017-46, nebo body 12 a 13 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 9. 2021, č. j. 8 Ads 69/2020-52).
21. Ze závěrů výše citované judikatury přitom plyne, že v odůvodnění správního rozhodnutí musí být mimo jiné vyjádřeno, jakými úvahami se správní orgán řídil při hodnocení důkazů a také při výkladu právních předpisů (srov. ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu). Tomuto požadavku žalovaný nedostál. Vůbec totiž nevysvětlil, proč by se právě v projednávané věci (s ohledem na všechny okolnosti) mělo jednat o odůvodněný případ, který předpokládá ustanovení § 3 odst. 4 zákona o pomoci v hmotné nouzi. V souvislosti s užitím tohoto ustanovení se omezil toliko na shrnutí výše starobního důchodu žalobce, přiměřených nákladů na bydlení, částky živobytí a přeplatku, který žalobce obdržel v červenci 2022. S prostým odkazem na tyto skutečnosti pak pouze konstatoval, že žalobce nelze považovat za osobu v hmotné nouzi podle ustanovení § 3 odst. 4 zákona o pomoci v hmotné nouzi, neboť jeho sociální a majetkové poměry jsou takové, že mu mohou i po úhradě odůvodněných nákladů na bydlení zaručit dostatečné zajištění jeho výživy a ostatních základních potřeb. Omezil se tedy v zásadě jen na konstatování textu zákona bez jakýchkoliv bližších úvah, kterými se řídil při jeho interpretaci a aplikaci na zjištěný skutkový stav. S výjimkou shrnutí výše uvedených skutečností se nijak nezabýval ani celkovými majetkovými a sociálními poměry žalobce, což vzhledem ke znění předmětného ustanovení měl učinit, neboť postup podle tohoto ustanovení je navázán právě na posouzení celkových poměrů osoby. Z okolností vylíčených žalovaným se přitom nepodává, že by majetkové a sociální poměry žalobce byly takové, aby bylo bez dalšího zřejmé, že se nejedná o osobu v hmotné nouzi. I odborná literatura nadto dospěla k závěru, že „*[r]ozhodování, zda osoby považovat za osoby v hmotné nouzi či nikoli, s ohledem na jejich celkové sociální a majetkové poměry, patří k jednomu z těžších správních uvážení orgánu pomoci v hmotné nouzi.*“ (PAVELKOVÁ, M., GRUNEROVÁ, I. a BECK, P. § 3 *Osoba, která není v hmotné nouzi*. In: BECK, P., GRUNEROVÁ, I. a PAVELKOVÁ, M. *Zákon o pomoci*

v hmotné nouzi: Praktický komentář. 2016. Wolters Kluwer. Dostupné v systému ASPI). Takové rozhodování tedy vyžaduje náležité odůvodnění.

22. Lze proto shrnout, že pokud žalovaný dospěl k závěru, že žalobce nelze podle ustanovení § 3 odst. 4 zákona o pomoci v hmotné nouzi považovat za osobu v hmotné nouzi, bylo jeho povinností řádně odůvodnit, proč a na základě jakých podkladů je třeba toto ustanovení v projednávané věci aplikovat (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 4. 2016, č. j. 6 Ads 219/2015-30). Žalovaný se ovšem spokojil s prostým konstatováním zákonného textu a některých okolností případu, což není v projednávané věci dostatečné. Žádným způsobem nevysvětlil své úvahy o splnění podmínek stanovených v předmětném ustanovení a těmito podmínkami se nijak blíže nezabýval (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2011, č. j. 4 Ads 81/2011-61). Napadené rozhodnutí je proto skutečně nepřezkoumatelné.
23. Pro úplnost je na místě ještě dodat, že žalovaný na základě neodůvodněného odvolání žalobce změnil prvostupňové rozhodnutí, ve kterém se správní orgán prvního stupně vůbec otázkou aplikace ustanovení § 3 odst. 4 zákona o pomoci v hmotné nouzi nezabýval. Žalobce tak vůbec neměl možnost se k tomuto postupu a svým celkovým majetkovým a sociálním poměrům v rámci správního řízení vyjádřit.

VI. Závěr a náklady řízení

24. Z výše uvedených důvodů tak zdejší soud podle ustanovení § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. zrušil napadené rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů. Věc zároveň vrátil dle ustanovení § 78 odst. 4 s. ř. s. žalovanému k dalšímu řízení. Zdejší soud zároveň neshledal důvody pro postup podle ustanovení § 78 odst. 3 s. ř. s. a prvostupňové rozhodnutí nezrušil zejména proto, že vady řízení zřejmě může napravit i žalovaný v rámci odvolacího řízení.
25. V dalším řízení bude žalovaný vázán právními názory zdejšího soudu vyjádřenými v tomto rozsudku (viz ustanovení § 78 odst. 5 s. ř. s.). Zejména tedy s ohledem na všechny okolnosti případu náležitě odůvodní, proč má za splněné podmínky pro postup podle ustanovení § 3 odst. 4 zákona o pomoci v hmotné nouzi. V této souvislosti se bude zabývat především celkovými majetkovými a sociálními poměry žalobce.
26. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků rozhodl zdejší soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce sice byl v řízení úspěšný, avšak žádné náklady mu nevznikly a ani je neuplatňoval. Žalovanému náhrada nákladů nenáleží, neboť ve věci úspěch neměl.
27. Jelikož zdejší soud ustanovil usnesením ze dne 16. 8. 2024, č. j. 20 Ad 16/2023-38, žalobci zástupkyni pro toto řízení advokátku, rozhodl i o její odměně za zastupování žalobce a náhradě hotových výdajů. Ustanovení § 35 odst. 10 s. ř. s. totiž stanoví, že hotové výdaje ustanoveného zástupce a odměnu za zastupování v případě, že je jím advokát, platí stát.
28. Ustanovené zástupkyni náleží odměna za dva úkony právní služby ve výši 2 000 Kč (první porada s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení a doplnění žaloby, po 1 000 Kč) dle ustanovení § 7, § 9 odst. 2 a § 11 odst. 1 písm. b), d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“) a náhrada hotových výdajů ve výši 600 Kč (za dva úkony právní

služby po 300 Kč) dle ustanovení § 13 odst. 4 advokátního tarifu. Jelikož je zástupkyně žalobce plátcem daně z přidané hodnoty, což zdejšímu soudu doložila (č. l. 50 spisu), zahrnuje její odměna a náhrada hotových výdajů v souladu s ustanovením § 35 odst. 10 s. ř. s. též částku 546 Kč odpovídající dani z přidané hodnoty ve výši 21 %, kterou je povinna z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů. Celková výše odměny zástupkyně žalobce a náhrady hotových výdajů zvýšených o daň z přidané hodnoty tak činí 3 146 Kč. Tato částka bude ustanovené zástupkyni vyplacena z účtu Městského soudu v Praze do 30 dnů ode dne právní moci tohoto rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s., a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze, dne 4. listopadu 2024

JUDr. Tomáš Švec, Ph.D.
samosoudce